

4006
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

1

ΓΡΟΣΙΟΝ

2

ΑΡΙΘΜΟΣ

Η ΧΙΟΝΟΣΤΟΙΒΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ

(ΚΩΜΩΔΙΑ)

ΛΥΚΟΣ, ΝΙΚΟΣ, ΜΙΧΟΣ

(παίγμα)

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

26 ΜΑΡ. 1998

Τύποις Κ. Ζιβίδου

Γαλατά, οδός Έσραβάν αρ. 4 (όπισθεν της Τραπεζής Θεοφάνους)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

Κύριον ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΟΥ

Κουλέ-καπού Πέραν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ *Κόκκινα βιβλία* χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἀγοράσουν ὁλόκληρον τὴν πρώτην αὐτῶν σειρὰν, ἀποτελουμένην ἀπὸ 6 τεύχη, θὰ διοργανώσουν *λαχεῖον*, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ κερδιζόντες ἀριθμοὶ θὰ εἶνε 50.

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου θὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔκτου τεύχους, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ καὶ ἓνα σχετικὸν ἀριθμὸν.

Τὰ ἀντικείμενα τοῦ λαχείου θὰ ὀρισθοῦν εἰς τὸ πέμπτον τεῦχος.

Εἰς τὸ ἕκτον τεῦχος τῆς πρώτης σειρᾶς θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀγοράσουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν. Αὐτοὶ θὰ μετᾶσχουν καὶ εἰς τὸ λαχεῖον.

Πρὸς τοῦτο οἱ ἀναγνώσται ἀποκόπτουν τὰ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἑξωφύλλων τῶν πέντε πρώτων τευχῶν δελτία καί, ἐγγράφοντες εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των, τὰ ἀποστέλλουσι κατὰ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι διεύθυνσιν.

Σημ. 1. Ὁ ἐγγράφων 10 συνδρομητὰς καὶ ἀποστέλλον τὴν συνδρομὴν αὐτῶν λαμβάνει τὰ *Κόκκινα βιβλία* δωρεάν, μετέχει δὲ καὶ εἰς τὸ λαχεῖον.

Σημ. 2. Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐπιβαρύνουν τοὺς συνδρομητὰς.

Ἡ ΧΙΟΝΟΣΤΟΙΒΑΣ

— Ἄχ, ἰατρέ, εἶναι ἄσχημα ἡ κόρη μου; Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ λυπηθῇ; Θὰ μὲ πάρῃ τὸ μοναχό μου τὸ παιδί;

— Ἡσύχασε, κυρὰ Εἰρήνη· ἡ κόρη σου δὲν θ' ἀποθάνῃ, θὰ ζήσῃ.

Ἄλλ' ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἰατρὸς εἶπεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἦτο τόσο ὀλίγον ἐνθαρρυντικὸς, τόσο ὀλίγας ἐλπίδας παρεῖχεν, ὥστε ἡ δυστυχὴς μητέρα ἔστρεψε τὰ δακρυσιμένα μάτια τῆς πρὸς τὸν γηραιὸν ἰατρὸν καὶ ἀνήσυχη τὸν εἶπεν— Ἰατρέ, κάτι μὲ κρύβεις. Μήπως ἡ ἀσθένεια ἀφίση κανένα ἐλάττωμα εἰς τὴν κόρη μου;

— Ἄκουσε, κυρὰ Εἰρήνη· δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ ἀποκρύψω τὴν ἀλήθεια. Ἡ κόρη σου ἐξέφυγε πλέον τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ μείνῃ — τυφλή.

— Τυφλή; Ἄχ, Θεέ μου, τί ἔφταιξα διὰ νὰ γίνω τόσο δυστυχὴς; Τυφλή; Δὲν θὰ ἔμπορῇ

πλέον νὰ βλέπη τὴν μητέρα της, τὸν ἥλιο, τίποτε;
 Ἰατρέ, δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος θεραπείας;
 Δὲν μὲ λυπᾶσαι;

Ὁ γέρων ἰατρός, τοῦ ὁποῖου τὴν καρδίαν ἐσπάραιζαν τὰ παράπονα τῆς ταλαίπωρης μητέρας, ἐκούνησε μόνον τὸ κεφάλι, ὕστερα ἐσηκώθη καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του εἰς τὸν ὠμὸν της.

— Μόνον ἓνα θαῦμα ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν κόρη σου νὰ ξαναἰδῇ. Ὅτι στέλλει ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρουμε χωρὶς γογγυσμούς, κυρὰ Εἰρήνη. Ἐσὺ πάντοτε ἦσο θεοφοβούμενη γυναῖκα, τώρα λοιπὸν θέλεις νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸν Θεό; Σκέψου καλὰ! Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ δωμάτιο εἶναι ἡ ἄρρωστη κόρη σου. Πρέπει νὰ πάρῃ παράδειγμα ἀπὸ σένα καὶ ν' ἀρχίσῃ μὲ ἀνωφελεῖς θρήνους καὶ παράπονα νὰ κλαίῃ τὴν δυστυχία της; Κάμε τὸ χρέος σου σὰν μητέρα καὶ προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃς τὸ ἀξιολύπητο παιδί σου, ἅμα αἰσθανθῇ ὅτι ἡ ἀρρώστεια τὸ ἐκλεψε τὸ φῶς τῶν ματιῶν του.

— Ἄχ θεέ μου, δὲν θὰ ἔμπορέσω! Ἐγὼ ἡ ἴδια ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ παρηγορία, ἰατρέ. Μὲ τὴν πτώχεια, ποῦ ἔχω, πῶς θὰ ἔμπορέσω νὰ φροντίσω γιὰ τὸ τυφλὸ παιδί μου; Ἄχ θεέ μου, πῶς θὰ τὸ ὑποφέρω;

— Ἐχεις χρέος, κυρὰ Εἰρήνη. Σκέψου, ἄλ-

λες μητέρες εἰς τὸ χωριὸ ἔχασαν ὅλως διόλου τὰ παιδιά τους· σκέψου τὸν μυλωνᾶ, ποῦ ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖο παιδί του, καὶ ἔμεινε ἐρημιος καὶ μοναχός.

Ἡ χήρα ἔρριξε τὰ μάτια κάτω.

Ἄργα ἄργα ἔτρεχαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ ἐστάλαζαν κατὰ γῆς. Τέλος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἰατροῦ καὶ εἶπε·

— Θὰ προσπαθήσω, ἰατρέ, νὰ ὑποφέρω μὲ καρτερία τὴν τύχη μου.

— Καὶ ἡ κόρη σου;

— Θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος, ἰατρέ, ἀπὸ ἐμέ.

— Εὐγε! Τώρα φεύγω ἡσυχος. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ προσπαθήσῃς μὲ ὅλη τὴν δύναμί σου νὰ παρηγορήσῃς τὸ παιδί σου· αὔριο θὰ ξαναέλθω.

Ὁ γέρων ἰατρός ἐπῆρε τὸ καπέλλο του, ἐχαιρέτησε καὶ ἔφυγε.

Ἀρκετὴν ὥραν ἐστήριξεν ἡ δυστυχισμένη μητέρα τὸ κεφάλι της εἰς τὴν παραστάδα τῆς θύρας καὶ ἔκλαυσε πικρά. Ὑστερα ἐσκούπισε τὰ μάτια της καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ κόρη της Εὐθυμία ἐκοιμάτο.

Ἡ Εὐθυμία ἦτο ἓνα ὠραῖο κοριτσάκι. Χρυσᾶ σγουρὰ μαλλιά ἐστόλιζαν τὴν κεφαλὴν της· τὰ

μάτια της ἦσαν κλειστά, καὶ τὸ μικρὸ στόμα της ἐγελοῦσεν ἀγγελικὸ μειδίωμα.

Ἡ μητέρα της ἐστάθη εἰς τὴν θύραν καὶ ἠκροῶτο. Ἡ Εὐθυμία ἐκινήθη, ἀνοιξε τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὴν θύραν. Ἄκουσε τὰ ἐλαφρὰ πατήματα τῆς μητέρας της καὶ εἶπε·

— Μητέρα, ἐσὺ εἶσαι;

— Ναί, παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι. Ἐκοιμήθηκες καλὰ;

— ὦ, τί καλὰ! καὶ ὄνειρευόμουν τόσο ἔμμορφα, μητερίτσα μου! Μὰ γιατί δὲν ἀνοίγεις τὰ κανάτια τοῦ παραθύρου; Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἰδῶ.

Ἡ μητέρα ἐκιτρίνισε καὶ ἀνεστέναξε, ἐνῶ κρυφὰ συνέστρεφε τὰ χέρια της.

— Εἶναι ἀπὸ τὴν θέρμη, κόρη μου. Ὁ ἰατρὸς εἶπε, νὰ μὴ στενοχωρῆσαι.

— Ἐσένα ὅμως ἔμποροῦσα, θαρρῶ, νὰ σὲ βλέπω, ἀλλ' εἶναι θεοσκότεινα γύρω μου.

— Ἔτσι εἶναι, παιδί μου. Ἐσὺ εἶσαι καλὸ κορίτσι, καὶ δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσαι, διὰ νὰ γίνης καλὰ.

— Ναί, ἀλλὰ —

— Ἀλλὰ δὲν ἔχει. Πρέπει νὰ εἶσαι φρόνιμη καὶ γνωστική, καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Αὐτὰ εἶπεν ἡ χήρα καὶ ἐκλινε πρὸς τὴν κό-

ρην της. Ἡ Εὐθυμία ἤρχισε νὰ ψηλαφή τὸ χέρι τῆς μητέρας της καὶ τὸ πρόσωπον.

— Εἶσαι τόσο κοντά μου καὶ ὅμως γιατί δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ διῶ, μητερίτσα μου; εἶπε μὲ ἀδημονίαν ἡ κόρη.

— Διότι, παιδί μου, τὰ μάτια σου ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας δὲν θὰ ἔμποροῦν πλέον νὰ βλέπουν.

— Δὲν θὰ ἔμποροῦν πλέον νὰ βλέπουν καὶ ὅπως διόλου; Εἶμαι λοιπὸν τυφλή;

Ἡ μητέρα δὲν ἔμπόρσσε νὰ ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὴν ὀδύνην της, ἔσυρε μόνον τὸ παιδί της εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸ ἔσφιξεν εἰς τὸ στῆθος της.

— Μητέρα, μητέρα! μίλησε λοιπὸν, εἶναι ἀλήθεια; εἶναι ἀλήθεια; Δὲν θὰ ἔμπορῶ πλέον νὰ βλέπω μήτε ἐσένα, μήτε τὸν ἥλιο, μήτε τὰ ἄστρα, μήτε τὰ λουλούδια, καθόλου καθόλου;

— Καθόλου! εἶπε μὲ σβυσμένην φωνὴν ἡ χήρα. Ἀλλ' ἡ Εὐθυμία δὲν ἐξεφώνησεν, ὅπως ἐφοβήθη ἡ μητέρα της, δὲν ἐκλαυσε μὲ κραυγὰς. Δάκρυα μόνον κρουνηδὸν ἔτρεχαν ἀπ' τὰ ὠραῖα μάτια της, ἐνῶ τὸ ἐξησθενημένον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν σῶμά της ἐτινάσσετο ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Ἡ μητέρα της προσεπάθησε νὰ τὴν πάρηγορήσῃ· τὴν εἶπε, πῶς αὐτὴ ἐπὶ τέλους ζῆ, ἐνῶ ἄλλα παιδιά ἀπέθαναν, ὅτι αὐτὴ εἶναι ὁ μόνος της

θησαυρός ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅτι προτιμότερον θεωρεῖ νὰ τὴν ἔχῃ κοντά της, ἔστω καὶ τυφλή, παρὰ νὰ τὴν στερηθῇ ὅλως διόλου.

— Θὰ ὑποφέρω, μητερίτσα μου· ἀλλὰ σύ, — σύ, ὀλόλυξε τὸ δυστυχὲς κοράσιον καὶ ἐκρεμάσθη μὲ τὰ πυρέσσοντα χεράκια του εἰς τὸν λαιμὸν της.

— Ἀγαπητό μου παιδί, μὴ ἀνησυχῆς δι' ἐμέ. Κύτταξε ἐσὺ νὰ γίνῃς καλά, ὥστε νὰ ἴμφορῆς νὰ κάθῃσαι ἔξω στὸν κήπο.

Ἡ Εὐθυμία ἐκούνησε τὸ κεφάλι περίλυπη, καὶ εἰς τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της ἐφαίνοντο καθαρά γραμμῆναι αἱ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι κατεῖχον τὸ πνευμά της· τί μὲ ὠφελεῖ ὁ κήπος, ὁ ὁποῖος ἄλλη φορὰ τόση χαρὰ μ' ἐπροξενούσεν, ἀφοῦ δὲν θὰ ἴμφορω νὰ βλέπω τὰ λουλουδάκια, δὲν θὰ ἴμφορω πλέον νὰ πιάνω ζῆνες; Βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπ' τὸ στήθος της, ἀλλὰ μὲ καρτερία ἔπνιξε κάθε παράπονο ἢ δεκαέτις μικρή.

Ὁ χειμῶνας κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο ἀσυνήθως δριμύς. Ἑβδομάδας ὀλοκλήρους τὸ χιόνι ἦτο στρωμένον εἰς τὴν γῆν, ἔτριζεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν διαβατῶν καὶ ἔκαμινεν ἕνα ἰδιάζοντα ἦχο, ὅταν ἐπερνοῦσαν τὰ ἀμάξια φορτωμένα. Ἀπὸ τὸ βάρος της ἐκλιναν καὶ οἱ θάμνοι. Οἱ δρόμοι ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἦσαν σχεδὸν ἀδιάβατοι. Ὁ ρύαξ, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε μὲ ἀφροὺς ἀπὸ

τὰ ὄρη καὶ ἐχύνετο εἰς τὴν κοιλάδα, ἐπάγωσεν ἀγάλια ἀγάλια εἰς τὴν κοίτην του, καὶ δὲν ἔτρεχε πλέον ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πάγους καὶ τοὺς βράχους, ποῦ ἐστέκοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὁ τροχὸς τοῦ μύλου, ὁ ὁποῖος εὐθυμα ἐστρέφετο καὶ ἐσκόρπιζε μαργαριτάρια νεροῦ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, πρὸ πολλοῦ ἐσταμάτησε καὶ ἀπὸ τὰ πράσινα πτερά του ἐκρέμαντο κρύσταλλα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου ἀντανακλοῦσαν ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος. Εἰς τὴν παγωμένη λίμνη, ἢ ὁποῖα ἦτο πλησίον τοῦ χωριοῦ, ἦσαν μαζευμένα ὅλα τὰ παδιὰ καὶ διεσκέδαζαν.

Α ἡμέραι ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ εὐδιος, ὁ ἥλιος ἔλαμπε λαμπρότατος. Εἰς τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ πολλοὶ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐφαίνοντο, διότι τὸ ψυχρὸ ἦτο δριμύ. Μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἢ ζεστή θερμάστρα ἔχυνεν εὐάρεστη θερμότητα, καὶ ἐνῶ αἱ γυναῖκες ἐκλωθάν ἢ ἔκαμιναν διαφόρους οἰκιακὰς ἐργασίας, οἱ ἄνδρες διόρθωναν τὰ βλαμμένα ἐργαλεῖά των καπνίζοντας τὸ τσιμπούκι τους.

Διὰ τὴν κυρὰ Εἰρήνην καὶ ἀκόμα περισσότερον διὰ τὴν Εὐθυμία, ὁ χειμῶνας ἦτον ἕνας πολὺ κακὸς ξένος. Καὶ συνήθισε μὲν ἀγάλια ἀγάλια τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι εἰς τὴν τύχη

του, ἀλλὰ τώρα τὴν εὕρισκε πολὺ σκληρὴν, διότι ὁ κακὸς χειμῶνας δὲν τὸ ἄφινε οὔτε βῆμα νὰ κάμῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ καλοκαίρι ὥρας ὀλοκλήρους συνήθιζε νὰ κάθεται εἰς τὸ κηπάριό τους, ὅταν ἡ μητέρα της ἐπήγαινε εἰς καμμίαν ἐργασίαν. Μόνην διασκέδασι εἶχε τὸ γατάκι της καὶ τὸ πουλάκι, ποῦ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔψαλλε τόσο γλυκά, ὅσον τότε.

Ἄλλὰ τὸ καλοκαίρι ἐπέρασε, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ κακοκαιρία τοῦ φθινοπώρου καὶ ἤρχισαν νὰ πέφτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἡ Εὐθυμία ἐσκέπτετο ὅτι δι' ἀρκετὸν καιρὸν θὰ ἦτο ἀναγκασμένη νὰ μένῃ μέσα εἰς τὸ σπίτι· τότε ὅμως παρουσιάσθη καὶ πάλιν ὁ καλὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος πολυλάκις πολλὰς ἔκαμεν εὐεργεσίας εἰς τὸ μικρὸ σπιτάκι· αὐτὸς παρεκίνησε τὴν μικρὴ κόρη νὰ κάμνῃ κατ' ἀρχὰς μικρὰς καὶ ὕστερα μακροτέρας ἐκδρομὰς ἐντὸς τοῦ χωρίου. Μὲ τὴν ὁδηγίαν τῆς μητέρας της ἡ Εὐθυμία κατόρθωνε νὰ εὕρισκῃ τὸν δρόμον, εἰς τοῦτο ὅμως πολὺ ἐβοηθεῖτο καὶ ἀπὸ τὴν ὀμαλὴν ρυμοποιμίαν τοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον κυρίως διεσχίζετο ἀπὸ δύο μεγάλους δρόμους. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν γρήγορα συνήθισε μὲ τὴν νέαν της ζωὴν. Ἡ λεπτὴ ἀφή της, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον περισσώτερον ἀνεπτύσσετο, πολὺ τὴν ἐβοηθοῦσε, καὶ ἄρχισε νὰ ἔμπορῇ νὰ κάμνῃ

μερικὰς παραγγελίας, τὸ δὲ σπουδαιότερον ἐξ ὅλων ἦτο ὅτι ἄρχισε νὰ πηγαίνει καὶ πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀνάγνωσις καὶ γραφὴ ἦσαν βέβαια δι' αὐτὴν ἀπηγορευμένοις καρπός, ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ ἀκούῃ τὸν διδάσκαλο, ὅταν ἐδίδασκε ἄλλα μαθήματα καὶ μάλιστα ἱστορίαν, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν μικρὰν τῶν οἰκίαν, γεμάτη ἀπὸ νέας γνώσεις.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἀγαποῦσαν τὴν Εὐθυμίαν, ὅλοι τὴν ἐλυποῦντο διὰ τὸ πάθημά της καὶ μὲ προθυμίαν τὴν ἐβοηθοῦσαν, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκετο. Ἀκόμη καὶ τὰ κακοηθέστερα παιδιὰ, ὅταν ἦτο κοντὰ τῶν ἡ μικρῇ Εὐθυμίᾳ, μὲ τὰ μεγάλα ἀνοικτὰ ἀλλὰ τυφλὰ μάτια της, καθόλου δὲν τὴν ἐπείραζαν καὶ ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν μὲ καλὸν τρόπο.

Μόνον ἓνας δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὄψιν τοῦ ὀραίου κοριτσιοῦ· μόνον ἓνας ἔκλειε τὴν καρδιά του πρὸς αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἀπευθύνῃ κανένα γλυκὸν λόγον. Αὐτὸς ἦτον ὁ μυλωνᾶς Λουκᾶς, τοῦ ὁποῖου ὁ μύλος εὕρισκετο εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ χωριοῦ καὶ ἐγυρνοῦσε μὲ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Λουκᾶς δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, οὔτε σκληροκαρδῖος, ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς Εὐθυμίας ἐξυπνοῦσε τὸν πόνον τῆς καρδιάς του, τὸν ἐθύμιζε τὰ διὰ παιδιὰ του, ἓνα ἀγοράκι

συνομήλικο με τὴν Εὐθυμία καὶ ἓνα κοριτσάκι μικρότερο, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν θύματα τῆς φοβερῆς ἐπιδημίας. «Γιατί, διηρωτάτο μόνος του συχνά, γιατί, νὰ ζῆ αὐτὸ τὸ παιδί καὶ νὰ περναῖ αὐτὴ τὴν βασανισμένη ζωή, καὶ τὰ ἰδικά μου τὰ παιδιά νὰ ἀποθάνουν; Ἡ μητέρα του μόλις ἤμπορεῖ νὰ τὸ ζήσει, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος.»

Τέτοια ἐσκέπτετο κ' ἔκλειε τὴν καρδιά του πρὸς τὸ δυστυχὲς κοράσιον. Πολλάκις ἡ Εὐθυμία ἔπερνοῦσεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας του καὶ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν κήπὸν του, διότι ἠσθάνετο τὴν εὐωδίαν τῶν λουλουδιῶν, καὶ ὅμως ποτὲ ὁ Λουκάς δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν προσφέρῃ ἔστω καὶ ἓνα λουλουδάκι, καὶ μιὰν ἡμέραν, μάλιστα τὴν εἶπε·

— «Τὶ στέκεσαι ἔτσι καὶ χάσκεις; Ἄιντε περπάτα!

Τρομαγμένη ἐκείνη ἐτάχυνε τὸ βῆμά της διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴν γειτονίαν τοῦ μιλωνᾶ.

Τὸν χειμῶνα ἡ Εὐθυμία ἐτάγιζε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλάκια, ποῦ ἔπεινοῦσαν καὶ ἐκρύωναν. Τὰ σπιτάκι των ἦτο κοντὰ εἰς τὸ δάσος, καὶ πολλάκις ζαρκάδια καὶ λαγοί, ποῦ ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ χιόνι δὲν εὔρισκαν πλέον τροφήν, ἐπλησίαζαν ἕως αὐτό. Ὅπως τὴν ἐσυμβούλευσεν ἡ μητέρα

της, ἡ Εὐθυμία εἰς ὀρισμένας ὥρας ἐφρόντιζε νὰ ρίπτῃ κάτι τι εἰς τὰ πεινασμένα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ δεικνύουν πρὸς αὐτὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνη· τὰ ζαρκάδια μάλιστα ἐπὶ τέλους ἐπλησίαζαν καὶ ἔπαιρναν ἀπὸ τὰ χέρια της τὰ φύλλα τῶν λαχάνων, τὰ δὲ πεινασμένα πουλάκια, ποῦ ἔπετοῦσαν γύρω της, πολλάκις ἐκάθηντο εἰς τοὺς ὄμους της.

Ἦτο μιὰ συγκινητικὴ εἰκόνα, ἡ ὁποία εἰς πολλῶν ἀνθρώπων τὰ μάτια ἔφερε δάκρυα. Ὅπουδῆποτε καὶ ἀνῆγγαῖνον ἡ Εὐθυμία μετὰ τὸ καλαθάκι της τὴν ἔδιναν εὐχαρίστως καὶ προθύμως, ὅτι ἐπερίσσευεν, διὰ τοὺς ἀγαπημένους τροφίμους της. Σὲ κάθε σπῆτι ἦτον εὐπρόσδεκτη. Μόνον ὁ μιλωνᾶς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε μιὰ φορὰ μετὰ συστολὴν ὀλίγους κόκκους, τὴν ἔδιωξε μετὰ σκληρὰ λόγια, ἀνκαὶ ἦτο πολὺ εὐκόλον εἰς αὐτὸν νὰ τὴν δώσῃ κάτι τι ἀπὸ τὰ περισσεύματά του.

Ἡ Εὐθυμία ἦτο ἀνεξίκακη, πρὸς ὅλους δὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο καλοὶ πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἔκαμναν διαφόρους εὐεργεσίας δεικνύοντες τὴν συμπάθειά των, αὐτὴ ἠσθάνετο θερμὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Αἱ ἰδικαί της θλίψεις τὴν ἐδίδαξαν νὰ ἐννοῆ τὰς λύπας καὶ τοὺς πόνους τῶν ἄλλων, καὶ ἐνῶ τὰ παιδιά τοῦ χωρίου ἐπαγοδρομοῦσαν ἢ ἔπαιζαν μετὰ χιονοσφαίρας, αὐτὴ

σιωπηλή έπεσκέπτετο έδω και εκεί τους άσθενείς, και εις πολλὰς βασανισμένας μητέρας έφερε πολλάκις τήν παρηγορίαν. Διά τουτο με χαράν έγίνετο δεκτὴ εις ὅλα τὰ σπύτια, και μόνον, όταν έπερνούσεν από εμπρός από τον μύλο του μυλωνά, έκαμνεν ένα μεγάλο γύρον.

Ο σκληρός τρόπος, με τον όποιον τήν έδιωξεν, όταν μιάν ήμέραν τον παρεκάλεσε να τήν δώση κάτι τι δια τὰ αγαπημένα ζώά της, πολὺ τήν έλύπησε.

Ο μυλωνάς ήτο άνθρωπος τραχύς, δέν ήτο ὁμως και χωρίς καρδιά. "Αν ήμπορούσεν ή Εὐθυμία να τον ιδή, πὼς τήν εκύτταζε κρυφά, πὼς εκλειε τὰ μάτια του, σαν να ειχε πέσει σ' αὐτὰ σκόνη αλεύρου, τότε βέβαια δέν θα τον έφοβείτο. Ο μυλωνάς δέν ήμπορούσε να δείξη, τί ήσθάνετο μέσα εις τήν καρδιά του, και τί τήν έσπάραζε. Οί άνθρωποι τον έθεωρούσαν ὡς σκληροκάρδιον, διότι ποτὲ δέν παρεπονέθηκε δια τον θάνατον των παιδιών του, που ήταν θαμιμένα κοντὰ εις τήν μητέρα τους εις τὸ νεκροταφείον. Μ' ὅλα ταῦτα υπέφεραν ὁ δυστυχής έρημος και μοναχὸς περισσότερο ἀφ' ὅσον έπίστευον οί ἄλλοι. Ανήσυχος έγυρνούσεν εἰως τήν νύκτα γύρω στον μύλό του, ἀπ' τήν πρώτην ήμέραν, που ειδε τήν τυφλήν

Εὐθυμίαν με τὸ συμπαθητικόν της πρόσωπον, και δέν ειχε πλέον ήσυχίαν.

Τί ήθελε να πάγη σ' αὐτόν και με τήν παρουσίαν της να τον θυμίση, εκείνο που έχασε.

Έλεγε βέβαια με τον νοῦν του ὅτι ή Εὐθυμία καθόλου δέν έπταιε και ὁμως, όταν τήν έβλεπεν, έγίνετο σκληρός και ἄσπλαγγνος παρά τὰς υπαγορεύσεις τῆς καρδίας του.

Μιάν ήμέραν ὁ καιρὸς ήτο πολὺ ψυχρός. Η Εὐθυμία έπερνούσεν ἀπ' ἀνάμεσα ἀπ' τὸ χωριό. Έκρατούσεν ένα καλαθάκι εις τὸ χέρι, έμουρμούριζεν ένα τραγουδάκι και έφλυαρούσε με τὰ πουλάκια, τὰ ὁποία τήν ήκολούθουν, ἐνῶ έπετούσαν και έτερέτιζαν τριγύρω της.

Όλην τήν ήμέραν εκιόνιζε. Δρόμοι, κήποι, τοίχοι, ὅλα ήσαν σκεπασμένα με παχὺ στρώμα ἀπὸ χιόνι και ὁ τροχὸς του μύλου δέν ανεγνωρίζετο πλέον.

Η Εὐθυμία ειχε φθάσει πλησίον του μύλου, ἀλλ' ἀντὶ να στρέψη ἀριστερὰ πρὸς τὸ δάσος, έπροχώρησεν, έχοντας τον νοῦν της εις τὰ πουλάκια, κατ' εὐθείαν, εἰως ὅτου ένα εμπόδιον, που εύρέθη εμπρός εις τὰ πόδια της, τήν εκάμει να σταματίση εκπληκτικη και τρομαγμένη. Είχεν έμβῆ εις τον κήπον του μυλωνά, όταν εξαφνα αντήχησεν εις τ' αὐτιά της ή φοβερὴ φωνή του

μυλωνᾶ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔτρεξεν, ἔπιασε τὴν Εὐθυμία ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἔσπρωξε μὲ ἀγροῖκον τρόπον ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Ἡ Εὐθυμία ἔπεσε καὶ ἀπ' τὴν τρομάρα της δὲν ἤμποροῦσε νὰ σηκωθῆ, ὁ δὲ μυλωνᾶς ἐγύρισε εἰς τὸν μῦλόν του καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν δυνατά.

Ἡ Εὐθυμία ἐσηκώθη ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ τόσο εἶχε φοβηθῆ, ὥστε ὅταν ἠθέλησε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ σπιτάκι της, ἐκατάλαβε ὅτι ἔχασε τὸν δρόμον. Ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ ἐπειδὴ ἐνόμιζεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ φθάσει εἰς ἕνα ὠρισμένον μέρος ἐστάθη ἀλλ' ἀπόρησε, διότι δὲν ἄκουεν ἕνα συνηθισμένο θόρυβον. Εὐτυχῶς ἐπέρασεν ἕνα ἀμάξι καὶ ἐρωτήσασα τὸν ἀμαξᾶ, ποῦ εὐρίσκεται, ἔμαθεν ὅτι εἶχε πάρει ὅλως διόλου τὸν ἀντίθετον δρόμον. Ὁ ἀμαξᾶς ἐπῆρε τὸ κοράσιον εἰς τὸ ἀμάξι του καὶ τὸ ἔφερε εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὴν μητέρα του.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡ Εὐθυμία δὲν ἐτολμοῦσε νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἄνκαι ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅταν τὸ Σάββατον ἡ μητέρα της ἐσηκώθη νὰ ὑπάγῃ νὰ δουλέψῃ σὲ μερικά σπίτια καὶ εἶπεν, ὅτι πρὸς τὸ βράδυ θὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὸ δάσος νὰ μαζέψῃ μερικά ξύλα, διότι ἡ προμήθειά των ἐτελείωσε καὶ θὰ κρυώνουν, ἡ Εὐθυμία ἐσκέφθη μόνη της.

— «Διατὶ νὰ μὴ σηκωθῶ νὰ πάγω μόνη μου νὰ μαζέψω μερικά ξύλα; Μήπως δὲν ξεύρω τὸν δρόμο; Ἡ καὶ μὲνη ἡ μητέρα θὰ εἶναι κουρασμένη, πῶς θὰ πάγῃ τόσο δρόμο νὰ φέρῃ ξύλα;

Δὲν θὰ ἤμποροῦσε βέβαια νὰ κουβαλήσῃ πολλά, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἦσαν ἀρκετά, ὥστε νὰ φθάσουν καὶ διὰ τὴν Κυριακή, καὶ τὴν Δευτέρα πάλιν ἤμποροῦσε νὰ ξαναπάγῃ. Πολλὰς φορὰς εἶχε περάσει αὐτὸν τὸν δρόμο μοναχὴ της. Ἐφόρσε λοιπὸν τὸ ζεστὸ ἐπανωφόρι της, ἔβαλε καὶ τὴν πλεκτὴ σκούφια της, ἐβγήκεν, ἔκλεισε τὴν θύρα, ἔκρυψε τὸ κλειδί πίσω ἀπ' τὸ μικρὸ παραθυράκι καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῆ εὐθυμη.

Ἀκριβῶς κοντὰ εἰς τὸ δάσος τὴν ἐντάμισαν μερικοὶ χωρικοὶ, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐχαιρέτησαν.

— «Ποῦ πᾶς, Εὐθυμία»; ἐρωτᾷ ὁ ἕνας.

— «Θὰ πάγω νὰ μαζέψω μερικά ξυλαράκια, Ἡ μητέρα σήμερα πῆγε σὲ δουλειά, καὶ τὰ ξύλα μας ἐτελείωσαν».

— «Εἶσαι ἕνα καλὸ κορίτσι, Εὐθυμία, λέγει ἕνας ἄλλος χωρικός. Ξεύρεις, σήμερα ἡ γυναῖκά μου θὰ κάμῃ μπουρεκάκια. Νὰ ἔλθῃς τὸ βράδυ, θὰ ἔχῃ καὶ γιὰ σένα μερικά».

— «Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ, κύρ Νικόλα. Θὰ ἔλθω!» λέγει ἡ Εὐθυμία καὶ προχωρεῖ.

— «Μὴ βιάζεσαι, λέγει ὁ πρῶτος χωρικός. Ἐμεῖς ἐκάμαμε στὸ σπῆτι λουκάνικα, ἐκρατήσαμε μερικά καὶ γιὰ σένα καὶ τὴν μητέρα σου!»

Δάκρυα ἐγέμισαν τὰ σκοτεινὰ μάτια τῆς Εὐθυμίας.

— «ὦ, εἰσθε καλοὶ, πολὺ καλοὶ! Εὐχαριστῶ!» εἶπε καὶ ἐνῶ ἐπροχωροῦσε, χωρὶς νὰ θέλῃ ἐθυμῆθῃ τὸν μυλωνᾶ· τὸν παρέβαλε μὲ τοὺς δύο χωρικοὺς καὶ ἐρωτοῦσε μόνῃ τῆς, διατὶ αὐτὸς νὰ φαίνεται τόσο κακὸς πρὸς αὐτήν, ἢ ὁποῖα ποτὲ δὲν τὸν ἔβλαψε.

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλος εἰς τὸ δάσος· τὸν δρόμο τὸν εἶχε συνηθισμένο, διότι πολλὰς φορὰς τὸν εἶχε κάμει. Τὰ δένδρα στὴν ἀρχὴν ἦσαν ἀραιά. Ἐμετροῦσε τὰ δένδρα· ἕνα-δύο-τρία-τέσσερα, ἐγύρισεν ἀριστερά, ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγο καὶ ἔπειτα ἐγύρισε δεξιὰ πρὸς τὸ «κακὸ μονοπάτι», ὅπως τὸ ἔλεγαν.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησε. Τί ἦτον; Λάθος ἦτον ἢ πραγματικῶς ἄκουσεν ἕνα γογγυσμό; Μὲ τεντωμένο τὸ κεφάλι ἔτεινε τ' αὐτί τῆς καὶ ἄκουε. Νά, πάλι ἀκούσθη ἕνας στεναγμός. Φοβισμένη ἡ Εὐθυμία ἐπροχώρησεν, ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούονταν ἡ φωνή, καὶ τέλος ἐρώτησε·— Ποῖος εἶναι ἐδῶ;

Μιὰ μισοπνιγμένη, ἀγνώριστη φωνὴ ἀπεκρί-

θη· «ἐγὼ-εἶμαι-πλακωμένος-μέσα-στὸ χιόνι.-Βοήθεια-βοήθεια-βγαίνει ἡ ψυχὴ μου-τὸ δένδρο-εἶναι πεσμένο-ἐπάνω μου».

— «Στάσου, στάσου λιγάκι· θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ βοηθήσω ὅσον ἠμπορῶ καὶ κατόπι τρέχω εἰς τὸ χωριὸ νὰ φωνάξω βοήθεια, δὲν εἶναι μακριά».

Ἡ φωνὴ τοῦ κοριτσιοῦ ἀντηχοῦσεν εἰς τὰ αὐτιά τοῦ δυστυχοῦς σὰν ἀγγελικὴ μουσικὴ.

— «Θεὲ μου, ἡ Εὐθυμία! ἐστέναξεν ὁ ἄνθρωπος. Μολονότι ὁμως ὁμιλοῦσε σιγὰ, ἡ Εὐθυμία ἐν τούτοις ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴ καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε ἐρώτησε·

— «Ἐσὺ εἶσαι, μάστορ Λουκᾶ;

— «Ἐγὼ-ἐγὼ εἶμαι-βοήθησέ με παιδί μου· καὶ δὲν θὰ εἶναι γιὰ κακὸ σου!

— «Ποτὲ δὲν ἐζήτησα ἀνταμοιβὴ γιὰ ὅτι ἔκαμα, εἶπεν ἡ Εὐθυμία. Τὸ νὰ βοηθῆ κανεὶς εἶναι χρέος χριστιανικὸ», καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ βοηθήσῃ τὸν μυλωνᾶ.

Ὁ κὺρ Λουκᾶς ἐρχόμενος ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριὸ, γιὰ νὰ μὴ κάμῃ μεγάλο γῦρο, ἠθέλησε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ «κακὸ μονοπάτι», ὅταν ἔξαφνα ἀπ' τὸν κρημνὸ, ὁ ὁποῖος ὑψώνετο ἀπ' τὸ ἕνα μέρος, ἀπεσπάσθη ἕνας μεγάλος ἔγκος ἀπὸ χιόνι, ἐκατρακύλησε πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐσκέπασε τὸν

μυλωνᾶ. Ἄλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον. Τὰ ψιλὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἢ χιονοστοιβάς, ὅταν ἐκατρακυλοῦσε πρὸς τὰ κάτω, ἔσπασε καὶ παρέσυρε, εὑρέθησαν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά του καὶ τὸν ἐξουλοῦσαν φοβερὰ. Τίποτε δὲν ἔπαθεν εὐτυχῶς, ἀλλὰ μὲ τὸ παραμικρὸ κούνημα ἐκαταλάβαινε τρομαρὸ βάρος καὶ πνιγμὸ.

Ψηλαφητὶ ἐπροσπάθησεν ἢ Εὐθυμία νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ πολλὰς φορὰς ἔψαυσε μὲ τὰ μαλακὰ χεράκια τῆς τὸ πρόσωπό του. Ἔτσι ἄλλοτε τὸν ἐχαίδευαν τὰ παιδάκια του. Πόσας φορὰς δὲν ἀνεπόλησε ἐκαίνας τίς εὐτυχισμένους ὄρες!

Ἡ Εὐθυμία κατόρθωσε νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ χιόνια, ποῦ ἐσκέπαζαν τὸ πρόσωπό του καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸν κίνδυνον τῆς ἀσφυξίας. Κατόπιν ἔτρεξεν εἰς τὸ χωριὸν, ὅσον ἤμποροῦσε γρηγορώτερα καὶ ἐγύρισε μὲ κάμποσους ἀνθρώπους. Ἡ διάσωσις τοῦ μυλωνᾶ δὲν ἦτον οὔτε εὐκολος, οὔτε ἀκίνδυνη, διότι ἢ χιονοστοιβάς ἐπίεζε καὶ ἐλύγιζε τὰ δένδρα, καὶ μία τυχαία σύμπτωσις ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν χιονοστοιβάδα νὰ κατρακυλήσῃ ἐκ νέου καὶ νὰ συμπαράσῃ καὶ καταθάψῃ σὲ μιὰ στιγμή ὅλους ἀπὸ κάτω τῆς.

Ἐν τούτοις μὲ πολλοὺς κόπους καὶ προσπάθειας ἐσώθη ὁ μυλωνᾶς. Μισολιγοθυμισμένο τὸν ἐσήκωσαν οἱ ἀνθρωποί, διότι δὲν ἤμποροῦσε νὰ

κουνήσῃ τὰ μέλη του, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἀκούμβησαν σὲ μιὰ μικρὴ βαλανιδιά, ποῦ ἦταν λυγισμένη χαμηλά. Τὸ δένδρον, ποῦ μόλις ἐβαστιοῦνταν ἀπὸ τὴν χιονοστοιβάδα, ἀμέσως ἀνυψώθηκε, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησε μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ πόνου. Οἱ ἀνθρωποὶ ἔστρεψαν τὸ πρόσωπο καὶ εἶδαν τὴν Εὐθυμία ξαπλωμένη κατὰ γῆς· τρομαγμένοι ἔβλεπαν ἀπ' τὴν μιὰ μεριά τὸν μυλωνᾶ καὶ τὸ ἀκίνητον κορίτσι ἀπ' τὴν ἄλλη. Ὅταν ἐξαφνα ὁ Λουκάς ἔβγαλε μεγάλη φωνὴ λύπης, γονατίζει κοντὰ στὴν Εὐθυμία καὶ κλαίων χαίδεύει τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χερία τοῦ κοριτσιοῦ καὶ λέγει·— «Εὐθυμία, ἄκουσε, Εὐθυμία! ἄκουσε, ἄγγελέ μου, φῶς μου! Δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃς, ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω!»

— «Ζῆ, γέρο μυλωνᾶ, ζῆ, ἀναπνέει, φωνάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Πράγματι μετ' ὀλίγον συνήλθεν ἢ Εὐθυμία καὶ ἀνοιξε τὰ μάτια.

Ἄλλ' ἓνας τρόμος ἐζωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπό τῆς· κατόπιν ὁμως περιέφερε τὰ βλέμματά τῆς ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο, ἀπὸ τὸν μυλωνᾶ στοὺς χωρικοὺς καὶ ἐξαφνα ἀνεσηκώθη καὶ ἐφώνησε.— «Βλέπω—σὰς βλέπω ὅλους— τὰ δένδρα, τὸ χιόνι, τὸν οὐρανὸν, τὸν γαλάζιον οὐρανὸν!» Ἐπειτα ἐσταύρωσε τὰ χερία τῆς καὶ προσευχήθηκε λέγουσα. — «Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ, διότι μὲ

ἐλυπήθηκες καὶ με ἀκούσες! Βλέπω, ἀλειθινὰ βλέπω! Ἄ πόσον χαίρουμε! Χαρήτε καὶ σεῖς!»

Ἄφωνοι καὶ ἐκπληκτοὶ ἐστέκοντο οἱ χωρικοὶ βλέποντες τὸ θαῦμα! Ὁ μυλωνᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη γονατισμένος ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι καὶ ἐνεὸς παρατηροῦσε τὸ ὠραῖο κοριτσάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδειξε τὸ θαῦμά του, γιὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὴν καλήν του καρδιά.

Οἱ ἄνθρωποι ἠθέλησαν νὰ πιάσουν τὸ κοριτσάκι καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν εἰς τὴν καλύβη τους, ἀλλ' ἡ Εὐθυμία ἀπεποιήθημε λέγουσα. — «Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ με ὀδηγήσετε, ἀφήστε με νὰ τρέξω, νὰ πάγω μόνη μου, ὅπως καὶ ἄλλοτε, καὶ βοήθητε τὸν μυλωνᾶ, ποῦ φαίνεται, ὅτι ἔχει ἀνάγκη βοήθειας.»

— «Καὶ σύ;»

— «Ἐγὼ θὰ πάγω νὰ εὔρω τὴν μητερίτσα μου, νὰ τὴν ἀναγγείλω τὴν μεγάλη μου εὐτυχία.»

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ μυλωνᾶ. Ἡ Εὐθυμία ἐγύρισε καὶ τὸν εἶδεν ἐκπληκτῆ;

— «Εὐθυμία, λέγει, ἀλλὰ πόσον συνεσταλμένος, ὥστε καὶ τὸ κορίτσι συνεκινήθη. Εὐθυμία, με ἔσωσες τὴν ζωή, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ ἀνταμείψω, ὅπως πρέπει. Ἐπειδὴ ὁμῶς θέλω νὰ σὲ

φανερῶσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, τοῦτο μόνο σὲ λέγω γιὰ τὴν ὥρα. Πάρε τὴν μητέρα σου, καὶ ἐλάτε τὸ βράδυ στὸν μῦλο.»

— «Ἐγὼ στὸν μῦλο; ἐρώτησεν ἐκείνη τρομαγμένη.

— «Μὴ φοβάσαι! ὁ χθεσινὸς καὶ προχθεσινὸς μυλωνᾶς ἔμεινεν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν χιονοστιβάδα θὰ ἔλθῃς;»

Ἡ Εὐθυμία δὲν εἶδε τὴν ἀγωνιώδη θλίψι, ποῦ ἐζωγραφήθηκε εἰς τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του καὶ εἶπε. — «Νὰ τὸ πῶ στὴν μητέρα, καὶ ἐρχόμεθα», καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ εἰπῇ τίποτε ὁ μυλωνᾶς ἔγινεν ἄφαντη.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τόση δύναμι, ὅσῃν ἐφαντάζετο καὶ πολλάκις ἀναγκάσθηκε νὰ σταθῇ γιὰ νὰ ἀνασάνῃ, διότι τὰ πόδια της δὲν βαστοῦσαν. Ἄ, ἦταν πάρα πολλή μεγάλη ἡ εὐτυχία της. Πρῶτα ἡ διάσωσης τοῦ μυλωνᾶ, ἔπειτα τὸ κτύπημα τοῦ δένδρου, ποῦ τὴν ἐκτύπησε καὶ τὴν ἐξάπλωσε κατὰ γῆς σὰν νεκρή, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔδωκε τὸ φῶς της. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἠμποροῦσε νὰ πετᾷ, γιὰ νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὴν μητέρα της τὴν εὐτυχία της.

.....
Ἄλίγου μῆνες ἀργότερα—ἡ ἀνοιξὶς εἶχε φθάσει μετὰ τὰ λουλούδια.

—Μέσα εἰς τὸν κήπο ἔμπρὸς εἰς τὸν μύλο ὁ μυλωνᾶς καταγίνεται νὰ φυτεύσῃ λουλούδια. Κοντά του στέκεται ἓνα καριτσάκι μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γαλανὰ μάτια. Διαρκῶς φλυαρεῖ, γελά, ἀστεΐζεται καὶ πειράζει τὸν σκύλο τοῦ μύλου, τὸν ἀνδρῆιο Μοῦργο, ὁ ὁποῖος κάθεται στὰ πσινα πόδια καὶ προσεκτικῶς παρατηρεῖ ἄλλοτε τὸν μυλωνᾶ καὶ ἄλλοτε τὴν κόρη.

— «Ἀκόμα δὲν ἐτελείωσες, πατέρα; Μὲ ὑπεσχέθης ὅτι θὰ πᾶμε στὸ δάσος».

— «Τώρα, Εὐθυμία· στάσου πρώτα νὰ φυτέψω αὐτὰ τὰ λουλούδια, διότι αὔριο τὸ πρωὶ θὰ μαραθοῦν, καὶ δὲν θὰ ἔμπορῆς νὰ τὰ χαίρειςαι.— Ἐπειτα, τί θὰ κάμῃς στὸ δάσος;»

— «Ἄχ, πατέρα δὲν τὸ ξεύρεις;» θέλω νὰ ἴδω τὸ δενδράκι, ποῦ ἐφυτέψαμε πρὸ τεσσάρων ἑβδομάδων, ξεύρεις—ἐκεῖ στὸ «κακὸ μονοπάτι.»

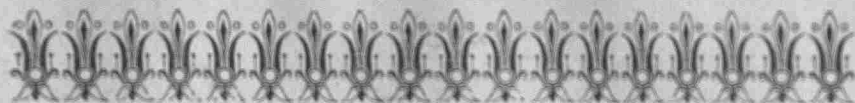
— «Καλὰ καλὰ, πᾶμε! Πές το ὅμως πρωτύτερα στὴν μητέρα σου διὰ νὰ τὸ ἔξεύρη καὶ νὰ μὴ ἀνησυχῇ.»

Ὁποῖος ἔβλεπε τὸν μυλωνᾶ, πόσον ἦτο περιποιητικῶς πρὸ τὴν Εὐθυμία, πῶς τὴν ἐχάιδευε καὶ ἀνέσυρε τὰ μαλλάκια, ποῦ ἔπεφταν ἔμπρὸς εἰς τὸ μέτωπό της, δὲν ἔμποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, αὐτόν, ποῦ ἄλλοτε ἦτον τόσο ἀσυμπαθὴς καὶ ἀσπλαγχνός.

Ἡ Εὐθυμία, ἀπέβη δι' αὐτὸν ἀντικείμενο λατρείας. Διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του παρακάλεσε τὴν χήρα κυρὰ Εἰρήνη νὰ ἔλθῃ νὰ συγκατοικήσῃ μαζί του, καὶ αὐτὴ μὲν νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ, αὐτὸς δὲ νὰ υἱοθετήσῃ τὴν Εὐθυμία καὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀποκατάστασίν της.

Ἡ χήρα δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πιστεύσῃ τὸν μυλωνᾶ, ὅταν ἐθυμοῦνταν τὰ αἰσθήματα, ποῦ εἶχε δείξει ἄλλοτε. Ἐπὶ τέλους ἐπείσθη εἰς τὰς παρακλήσεις του, ἐδέχθη καὶ δὲν ματενόησε.

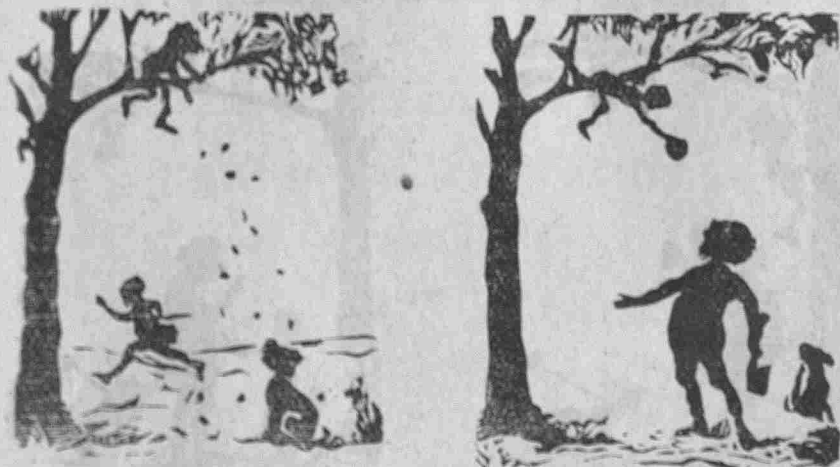
ΝΙΚΟΣ, ΜΙΧΟΣ, ΛΥΚΟΣ

Σὲ μιὰ κερασιά ἀνέβ' ὁ Νίκος,
Ἔρχετ' ὁμως ἔξαφνα ὁ Μίχος
Καὶ ἀπὸ κοντὰ του τρέχ' ὁ Λύκος.

Τρέχ' κι' ἄγρια γαυγίζ' ὁ Λύκος·
«Κάτω» λέγει μὲ θυμὸ ὁ Μίχος.
«Πέρα βρέχει» ἀπαντᾷ ὁ Νίκος.
Ἄγριώτερα γαυγίζ' ὁ Λύκος·
Μὲ κεράσια τὸν κτυπᾷ ὁ Νίκος·
Φεύγ' ἐκείθεν ἀπειλῶν ὁ Μίχος.

Παίρνει ἀξίνη κ' ἐπιστρέφει ὁ Μίχος·
«Πάλι δὲν φοβοῦμαι» λέγ' ὁ Νίκος.
«Θὰ τὸ διοῦμε» σκέπτεται ὁ Λύκος.

Κόψτει μὲ θυμὸ τὸ δένδρ' ὁ Μίχος.
«Κρῖμα τὰ κεράσια» λέγ' ὁ Λύκος.
Τὼρ' ἀρχίζει νὰ φοβάτ' ὁ Νίκος.

«Στάσου, κατεβαίνω», λέγ' ὁ Νίκος·
«Σ' ἐσυγχώρησ'» ἀπαντᾷ ὁ Μίχος·
«Θὰ σὲ διορθώσω» εἶπ' ὁ Λύκος.

SISMANOGLIO
MEGARO

Ἄδικα ἐχαίρουνταν ὁ Λύκος·
Μὲ σχοινὶ γερὸ τὸν δέν' ὁ Μίχος.
Τρομαγμένος κατεβαίν' ὁ Νίκος.

«Μὴ τὸ ξανακάμης» λέγ' ὁ Μίχος.
«Ὅχι» λέγ' ἀπὸ καρδιά ὁ Νίκος.
Σπάνει τὸ ραβδί κι' ὄρμα' ὁ Λύκος.

Τρώει δυὸ τρεῖς ξυλιές καὶ κλαίει ὁ Λύκος.
Κλαίει τὴν κερασιά του ὁ κύρ Μίχος·
Τρέχει καὶ ἀκόμα φεύγ' ὁ Νίκος.

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ

ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ 2 ΠΡΟΣΩΠΑ

ὑπὸ τοῦ ΜΙΚΡΟΜΕΓΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ—μὲ τὴν συνηθισμένη φορεσιά.

Ο ΠΑΡΑΦΕΝΤΗΣ—μὲ ὅποιανδήποτε φορεσιά.

Παλιάτσος (ἐμβραίνει, τρίβων καὶ κτυπῶν τὰ χέρια του).

Ἄ, ἄ, ἄ! Πρρρ! Πρρρ! Πρρρ! Νά, νά, νά!

Τὸ κρασάκι τὸ κρασάκι
μ' ἀναψε τὸ κεφαλάκι.
τὸ κρασάκι τὸ κρασάκι
ἔχει μέσα τὸ φαρμάκι.

Παραφέντης (ἐρχόμενος). Στάσου! (τὸν δίνει ἓνα ράπισμα). Νά, πάρε, παλαιάνθρωπε, ποῦ μ' ἐξόπνησες μὲ τίς φωνές σου! Φωνάζεις σὰν τίς χῆνες τοῦ Καπιτωλίου. Μήπως ἔχεις διάθεσι νὰ σὲ διώξω; Λησμονεῖς ὅτι ἐδῶ ἔχεις μία ἔκ-

τακτη θέσι και ὅτι διὰ νὰ τὴν διατηρήσης, χρεω-
στεῖς νὰ φέρεσαι καθὼς πρέπει; τί σὲ λείπει;
Ἔχεις ἓνα ὠραῖο μισθό, παίρνεις ἑκατὸ φράγ-
κα τὸν μῆνα.

Παλιάτσος. Μάλιστα. (Κατ' ἰδίαν). Τὸν ὁ-
ποῖον πληρώνομαι εἰς τέσσαρας δόσεις, κάθε φο-
ρὰ τίποτε.

Παραφέντης τρῶς καλά.

Παλιάτσος. Μάλιστα. (Κατ' ἰδίαν). Σήμερα
τὸ πρωὶ ἓνα κομμάτι λαρδί, ποῦ και ἡ γάττα δὲν
θὰ ἤθελε νὰ τὸ φάγη.

Παραφέντης. Κοιμᾶσαι καλά.

Παλιάτσος. Μάλιστα. (Κατ' ἰδίαν). Μέσα
σὲ μιὰ κάσα.

Παραφέντης. Κάθεσαι στὸ τρίτο πάτωμα.

Παλιάτσος. Μάλιστα. (Κατ' ἰδίαν). Εἰς τὸ
τρίτο, ἐπάνω εἰς τὸ σερβανὶ τοῦ ἔκτου.

Παραφέντης. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ ἔκτα-
κτη τύχη γιὰ σένα εἰς τὴν ἡλικία ποῦ ἔχεις.
Διότι μόλις εἶσαι εἴκοσι χρονῶν.

Παλιάτσος. Μάλιστα. (Κατ' ἰδίαν). Χώρα
τὰ καλοκαίρια, ποῦ λέγει ὁ λόγος.

Παραφέντης. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μοναχά.
Ἐπὸ σήμερα θέλω νὰ σὲ δώσω ἀκόμη ἓνα
πρᾶγμα.

Παλιάτσος. (Ζωηρῶς καὶ ἐκτείνων τὴν
χεῖρα). Ἀλήθεια, κύριε; τί;

Παραφέντης. Τὴν ἐμπιστοσύνη μου!

Παλιάτσος (μὲ ἀπαγοήτευσί). Ἄ! (Κατ'
ἰδίαν). Εἶναι ἓνα νόμισμα, ποῦ δὲν περνᾷ. Δὲν
μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ μ' αὐτὸ ἓνα ζευγάρι
παπούτσια.

Παραφέντης. Βλέπεις αὐτὴν τὴν φιάλη.
Μέσα εἶναι τέσσαρα φρούτα ζαχαρόπηκτα. Φρού-
τα σπάνια, διαλεκτά, τὰ ὅποια μὲ τάστειλαν ἀπὸ
τὰ Εὐτυχησμένα νησιά· τὸ καθένα ἀξίζει 10
φράγκα. Λοιπὸν, αὐτὰ σὲ τὰ δίνω, ἀκούς;

Παλιάτσος. (Ἀπλώνων τὸ χέρι). ὦ, κύριε!

Παραφέντης. Σὲ τὰ δίνω, νά..

Παλιάτσος. ὦ, κύριε, κύριε!

Παραφέντης. Σὲ τὰ ἐμπιστεύομαι νὰ πᾶς
καὶ νὰ τὰ δώσης σὲ ἓνα φίλο μου, τὸν κύριο Ξύν-
τα, ὁδὸς Λέκα, ἀριθμὸς 10. Γιὰ νὰ ἰδῶ, ἐπανάλα-
βέ το καὶ σύ.

Παλιάτσος. Κύριο Λέκα, ὁδὸς Ξύντα, ἀρι-
μὸς 10.

Παραφέντης. Ὁχι, παλαιάνθρωπε! Κύριο
Ξύντα, ὁδὸς Λέκα, ἀριθμὸς 10.

Παλιάτσος. Μάλιστα, μάλιστα. Κύριο Λέκα
ὁδὸς Λέκα, ἀριθμὸς ἑξήντα.

Παραφέντης. Κύριο Ξύντα, ἀριθμὸς 10.

Παλιάτσος. Βέβαια αυτό είναι. Κύριο Λέκα, δόδος. . . .

Παραφέντης (βγάζει από το χαρτοφυλάκιό του ένα επισκεπτήριο).

Νά, πάρε αυτό το επισκεπτήριο του φίλου μου. Ξεύρεις να διαβάζης;

Παλιάτσος (διαβάζει).

Κύριο Ξύντα, δόδος Λέκα, αριθμός 10. Όπως τὸ ἔλεγα.

Παλιάτσος. Θα τὸν εἰπῆς Κύριε Ξύντα, πάρτε αυτό τὸ δῶρο, ποῦ ἔχει μέσα φρούτα ἀπ' τὰ εὐτυχημένα νησιά· καὶ σὰς τὸ στέλλει τὸ ἀφεντικό μου.

Παλιάτσος. Κύριε Εὐτυχημένε, πάρτε αὐτὸ τὸ φρούτο, ποῦ ἔχει μέσα δῶρα ἀπ' τὰ νησιά Ξύντα, σὰς στέλλει τὸ ἀφεντικό μου.

Παραφέντης. Θαρρῶ, πῶς ὁ ἀχρεῖος τὸ κάμνει ἐπίτηδες. Κύριε Ξύντα, πάρτε αὐτὸ τὸ δῶρο, ποῦ ἔχει μέσα φρούτα ἀπ' τὰ εὐτυχημένα νησιά καὶ σὰς τὸ στέλλει τὸ ἀφεντικό μου.

Παλιάτσος (μὲ ἀπαγγελία). Κύριε Ξύντα, πάρτε αὐτὸ τὸ δῶρο, ποῦ ἔχει μέσα φρούτα ἀπ' τὰ Εὐτυχημένα νησιά καὶ σὰς τὸ στέλνει τὸ ἀφεντικό μου. . . . Ἄ κύριε, ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ τὸ εἰπῶ αὐτό.

Παραφέντης. Νά ποῦ τὸ εἶπες, βλάκα!

Παλιάτσος. Ἐ τότε, παραφέντη, σὲ βεβαιώνω, πῶς αὐτὸ δὲν τῶκαμα ἐπίτηδες.

Παραφέντης. Μὴ λησμονήσης, ὅτι σὲ περιμένω. ἔδῳ σὲ μιὰ ὥρα νὰ μὲ φέρῃς ἀπάντησι, (Φεύγει).

Παλιάτσος (μόνος). Δέκα φράγκα τὸ καθένα!... Δηλαδή εἶναι ζαχαρωμένα, εὐφραίνουν τὸ στομάχι καὶ βαλσαμώνουν τὸν οὐρανίσκο, γὺν καὶ αἶι καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν! Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι εὐτυχημένοι, ποῦ... Ἄχ πατέρα μου, γιατί νὰ μὴ γεννηθῆς Μέγας Μογγόλος ἢ σάχης τῆς Περσίας; Ὁ υἱός σου θὰ ἐκοιμάτο ἐπάνω σὲ προσκέφαλα γεμάτα φύλλα λουλουδιῶν, καὶ κάθε πρωί, ὅταν θὰ ἐξυπνοῦσεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς σκλάβους θὰ τὸν ἔφερνε ἕνα δαμάσκηνο ἀπὸ τὰ εὐτυχημένα νησιά. (Ἐνῶ ὁμιλῆ, λύει μὲ τρόπο τὸ κορδάνι, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένο τὸ χαρτί, ποῦ ἐσκέπαζε τὴν φιάλη, καὶ τὸ ὁποῖον πέφτει κάτω). ὦ, ὦ! τὸ χαρτί ἔπεσε μοναχό του, Νά φάγω κανένα;... ἕνα μοναχά... ἕνα μικρό... Καὶ γιατί ὄχι! Ὁ φίλος τοῦ παραφέντη δὲν ξεύρει πόσα εἶναι. Καλὴ εὐκαιρία!... Ἴσως ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ μὲ παρουσιασθῆ. Ἄς πιάσω ἕνα ἀπ' τ' αὐτάκι! (Πιάνει ἕνα δαμάσκηνο ἀπ' τὸ τσουνὶ καὶ τὸ χάφτει). ὦ, ὦ! ὦ! ἔβδομε οὐρανέ, σὲ πλησιάζω, σὲ μισοβλέπω!... Αἶ! αἶ! αἶ! (Κρατεῖ τὴν κοι-

λιά του και τὴν τρίβει καταπίνων). "Αἰ, αἰ, αἰ!
 ("Ἐξαφνα καθησυχάζων). "Α, τώρα ἐνόησα! Εἶναι
 δλομόναχο και στενοχωρεῖται. "Ὁ διάβολε, ναί
 στενοχωρεῖται, στενοχωρεῖται. Στάσου, στάσου,
 μικρό μου· ἤσυχασε! Θέλεις σύντροφο; Τώρα θὰ
 σὲ στείλω ἓνα. "Ἀς τσακώσω ἓνα δεύτερο... μὲ
 τρόπο... ἀπ' τὴν οὐρά! (Καταπίνει ἀκόμη ἓνα). "Ὁ!
 ἐξάσιον! Θαυμάσιον!... "Αἰ! αἰ! αἰ! αἰ! "Ἀρχίζουν
 νὰ μαλώνουν! "Ἀς τὰ πιάσω μὲ τὸ καλό! Αὐτὸ
 εἶναι! Καὶ λίγο ζουμί!... "Αἰ! αἰ! αἰ! αἰ! Ἡ μονο-
 μαχία ἐξακολουθεῖ. ("Ἐξαφνα καθησυχάζων). "Αν,
 καὶ ὕστερα; Τὸ ἡῦρα! "Ἀς στείλω ἓνα τρίτο νὰ τὰ
 ξεχωρίση. (Καταπίνει καὶ τρίτο δαμάσκηνο καὶ
 κατόπι κάμνει τὰς ἰδίας κινήσεις καὶ χειρονομίας,
 ὅπως καὶ εἰς τὸ δεύτερο). "Ἐμπρός! "Ὁραῖα!... Μὰ
 τώρα ἐνώθησαν τὰ δύο καὶ ὄρμησαν ἐναντίον τοῦ
 ἄλλου. "Ὁχ! αἰ! αἰ! αἰ! (Σιωπᾶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν).
 Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. Πρέπει νὰ τὰ φέρω
 εἰς ἰσορροπία. (Καταπίνει καὶ τὸ τελευταῖο δαμά-
 σκηνο)... Σαράντα φράγκα! "Ἐκόστιζαν σαράντα
 φράγκα. Καὶ αὐτὸ τὸ ζουμί, ποῦ ἔμεινε; (Πίνει
 καὶ τὸ ζουμί). Μὰ αὐτὸ, βρε παιδιὰ, εἶναι σωστὸ
 νέκταρ, σὰν πουρὲς ἀπὸ ἀνανάς.

Τὸ κρασάκι, τὸ κρασάκι
 ἔχει μέσα του φαρμάκι,
 τὸ κρασάκι τὸ κρασάκι

μ' ἀναψε τὸ κεφαλάκι.

(Ἀκούει τὸν παραφέντη του καὶ κρύπτει γρή-
 γορα τὴν φιάλη μέσα στὰ θυλάκιά του.)

Παραφέντης (ὅστις ἀντιλαμβάνεται τὰς κι-
 νήσεις τοῦ Παλιάτσου). "Α, ἦλθες, αἰ;

Παλιάτσος. Μάλιστα κύριε.

Παραφέντης. Δὲν ἄργησες. (Πιάνει τὸ χέρι
 τοῦ Παλιάτσου καὶ τὸ κουνεῖ δυνατά). Εὐγε, πα-
 ληκάρι μου, εὐγε, εὐγε, εὐγε.

Παλιάτσος. (Τὸν παρατηρεῖ καὶ ἐπειδὴ δὲν
 ἐννοεῖ, τί θέλει νὰ εἰπῇ, λέγει καθ' ἑαυτόν). Τί
 ἔπαθε;

Παραφέντης. Σὲ λέγω εὐχαριστῶ, παλλη-
 κάρι μου. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ (καὶ
 κάθε φορὰ, ποῦ λέγει, εὐχαριστῶ, τὸν κουνεῖ
 δυνατώτερα).

Παλιάτσος. Μὰ, κύριε, μὴ μὲ εὐχαριστῆς
 ἔτσι δυνατά, θὰ μὲ σπάσης τὸ χέρι. (Κατ' ἰδίαν).
 Τί νὰ ἔπαθε ἄρά γε;

Παραφέντης. Τοῦναντίον, παλληκάρι μου.
 "Ὅταν ἔχη κανεὶς ἓναν ὑπηρέτη σὰν καὶ σένα,
 τίμιο σὰν καὶ σένα, πιστὸ σὰν καὶ σένα, φρόνιμο
 σὰν καὶ σένα (σὲ κάθε λέξι τὸν κουνεῖ δυνατώ-
 τερα τὸ χέρι του) πρέπει νὰ τὸ ξαναλέγη. Καὶ
 ἐγὼ ἐπιμένω, ἐπιμένω, ἐπιμένω. (Τὸν κουνεῖ καὶ
 πάλιν).

Παλιάτσος (ἀπαλλάσσει τὸ χέρι του.—

Κατ' ἰδίαν.) Πολὺ ἐπιμένει, μὰ τί ἔχει λοιπόν;

Παραφέντης. Καὶ τώρα ἀφοῦ σὲ εὐχαρίστησα, ὅπως σὲ ἀξίῃς, ἄς πάρουμε ἓνα κάθισμα (τὸν κουνεῖ) καὶ ἄς καθίσουμε (τὸν κουνεῖ) καὶ ἄς τὰ ποῦμε! (τὸν κουνεῖ).

Παλιάτσος (ἀποσύρει τὸ κάθισμά του, ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα). Χωρὶς ἄλλο κάτι τρέχει.

Παραφέντης. Ἔ! λοιπόν, παλληκάρι μου, εὐρῆκες εὐκολὰ τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου;

Παλιάτσος. ὦ! μάλιστα, κύριε.

Παραφέντης. Καὶ τί σὲ εἶπεν ὁ φίλος μου;

Παλιάτσος. ὦ! μὲ εἶπε, μὲ εἶπε, μὲ εἶπε... μὲ εἶπε πολλὰ πράγματα, κύριε.

Παραφέντης. Πολὺ καλὰ. Καὶ τί εἶδες ἐπάνω στὴν γωνιά του;

Παλιάτσος. Ἐπάνω στὴν γωνιά, κύριε; Ἄ! τί γωνιά, κύριε; Ἐν πρώτοις ἐπάνω στὴν γωνιά εἶδα... εἶδα... δεύτερον εἶδα... καὶ ἔπειτα κατόπιν... Ἄ! τί ὠραία γωνιά, κύριε! Καὶ ἔπειτα ἀκόμη, ἐπάνω στὴν γωνία... Ἄ! τί μεγαλοπρεπῆς γωνιά;... Τέλος ὑπῆρχε... Ἄ! κύριε, εἶναι μιὰ πολὺ ἔμμορφη γωνιά.

Παραφέντης. Ἄ! τὰ εἶδες ὅλα αὐτά; (Πλησιάζει τὸ κάθισμά του.)

Παλιάτσος (ἀπομακρύνει τὸ κάθισμά του—

κατ' ἰδίαν) Μὰ τί ἔχει λοιπόν;

Παραφέντης. Βλέπω ὅτι εἶσαι καλὸς παρατηρητής. Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! (πιάνει τὸ χέρι του καὶ τὸ σφίγγει δυνατὰ.)

Παλιάτσος (κατ' ἰδίαν) Μὰ, τί ἔχει ἀράγε;

Παραφέντης. Τώρα, ἀφοῦ μὲ ἐφώτισες σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἄς ἔλθωμεν εἰς ἓνα ἄλλο πρᾶγμα. Τί λέγεις διὰ τὸ κομμωτήριο τῆς κυρίας του;

Παλιάτσος (κατ' ἰδίαν). Τὸ κάθισμά μου ἔχει βελόνια. (μεγαλοφώνως) Τὸ κομμωτήριο, κύριε;

Παραφέντης. Μάλιστα, τὸ κομμω (τὸν κουνεῖ) τῆρι (τὸν κουνεῖ) ο (τὸν κουνεῖ).

Παλιάτσος. Τὸ κομμωτήριο. ὦ! τὸ κομμωτήριο (κατ' ἰδίαν). Ἄ! τὸ εὐρῆκα (μεγαλοφώνως). Κύριε τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά.

Παραφέντης. Τί λέγεις, χαμένε. Τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου δὲν ἔχει παντζούρια!

Παλιάτσος. Ἀλλὰ, κύριε, ἐγὼ δὲν εἶπα, ὅτι ὑπάρχουν παντζούρια· εἶπα μόνον, ὅτι ἦσαν κλειστά.

Παραφέντης. Ἀφοῦ τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά, θὰ πῆ, πῶς ὑπάρχουν παντζούρια.

Παλιάτσος. Καθόλου, κύριε, καθόλου! καθόλου! καθόλου! Τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά, ἄρα δὲν ὑπῆρχαν παντζούρια. Καὶ οἱ δύο μας

ἔχουμε δίκαιο.

Παραφέντης. Μπορείς νὰ μὲ τὸ ἀποδείξεις αὐτό;

Παλιάτσος. Δὲν εἶναι δύσκολο, κύριε. Ἀκολούθησε τὴν σειρὰ τοῦ νήματος τοῦ συνειρμοῦ τῶν σκέψεών μου.

Παραφέντης. Ἄς εἶναι ἄς ἀκολουθήσουμε τὴν σειρὰ (τὸν κουνεῖ) τοῦ νήματος (τὸν κουνεῖ) τοῦ συνειρμοῦ (τὸν κουνεῖ) τῶν ἰδεῶν σου.

Παλιάτσος. Δὲν εἶπα αὐτό, κύριε. Εἶπα τὸ νήμα τῆς σειρᾶς τοῦ συνειρμοῦ τῶν ἰδεῶν μου.

Παραφέντης. Πολὺ ::αλλά! Ἄς εἶναι ἔτσι τὴν ἔμπρὸς εἰς τὸ προκείμενο.

Παλιάτσος (κατ' ἰδίαν). Ἀλλοίμονον! Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ εἰπῶ τίποτε. Φώτισέ με, Θεέ μου! (μεγαλοφώνως) Ὅταν, κύριε, πηγαίνης εἰς τὸ θέατρο καὶ σὲ λέγουν, «τὸ θέατρο εἶναι κλειστό», εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει θέατρο... Δὲν ὑπάρχει θέατρο.

Παραφέντης. Πῶς δὲν ὑπάρχει θέατρο;

Παλιάτσος. Τί, δὲν σὲ ἐπεισεν αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς, κύριε; Ἔ καλά, νὰ ἔνας ἄλλος. Ὅταν λέγουν δι' ἕναν ἄνθρωπο... ὅταν λέγουν δι' ἕναν ἄνθρωπο· «Ἡ καρδιά του εἶναι κλειστή εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς, τῆς εὐγενείας, τῆς γενναιοφροσύνης», αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει καρδιά,

κύριε. Εἶναι ἄκαρδος, κύριε. Ἡ καρδιά του εἶναι κλειστή... δὲν ἔχει καρδιά, δὲν ἔχει καρδιά.

Παραφέντης (κατ' ἰδίαν). Ἡ καρδιά του εἶναι κλειστή, δὲν ἔχει καρδιά! Ἐχει δίκαιο ὁ παλαιάνθρωπος.

Παλιάτσος. Αἶ λοιπὸν, κύριε, τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά· λοιπὸν δὲν ὑπῆρχαν παντζούρια. Αὐτὸ εἶναι φῶς φανερό, φῶς φανερό.

Παραφέντης. Βέβαια. Τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά, ἄρα δὲν ὑπῆρχαν παντζούρια. Φῶς φανερό (τὸν κουνεῖ), φῶς φανερό (τὸν κουνεῖ), φῶς φανερό (τὸν κουνεῖ).

Παλιάτσος. (δπισθοχωρῶν). Μὰ τί διάβολο ἔπαθεν ἄράγε;

Παραφέντης (κατ' ἰδίαν). Ὁ παλαιάνθρωπος δὲν θὰ τὸ ὁμολογήσει. Ἄς τὸν πιάσω ἄλλῶς. (Μεγαλοφώνως) Ἀπὸ τὴν ἀπάντησι, ποῦ μ' ἔδωκες, βλέπω ὅτι πιστὰ ἐξεπλήρωσες τὴν ἐντολήν μου καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ὑποχρεωμένο νὰ σὲ πῶ, ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Μάλιστα πολὺ εὐχαριστημένος! πολὺ εὐχαριστημένος! (τὸν κουνεῖ δυνατά).

Παλιάτσος. Ἄχ! (κατ' ἰδίαν) Μὰ τί ἔπαθε πάλι;

Παραφέντης. Διότι δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τὸ καλὸ, ποῦ μὲ ἔκαμες.

Παλιάτσος. "Α!

Παραφέντης. Καλό, ποῦ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω εἰς ὄλη μου τὴν ζωὴ.

Παλιάτσος. "Α!

Παραφέντης. Ἀκόμη καὶ ἂν ἐξοῦσα 500 χρόνια.

Παλιάτσος. "Α!

Παραφέντης. Ἀκόμη καὶ ἂν ἐγινόμην τυφλός, βουβός, κουφός. (Σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις τὸν κουνεῖ δυνατά).

Παλιάτσος. "Αχ! (κατ' ἰδίαν) Μὰ τί παθαίνει λοιπὸν αὐτός;

Παραφέντης. Ἔτσι λοιπὸν, παλληκάρι μου, ἔαν μέσα στὰ 500 αὐτὰ χρόνια λάβῃς ποτὲ τὴν ἀνάγκη μου, δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ κάμῃς παρὰ νὰ μὲ τὸ πῆς, κ' ἔννοια σου!

Παλιάτσος. "Α!

Παραφέντης. Θὰ σὲ ἀκούσω, θὰ σὲ ὑπηρετήσω, θὰ σὲ εὐχαριστήσω. (Σὲ κάθε λέξι τὸν κουνεῖ).

Παλιάτσος. "Αχ! (κατ' ἰδίαν). Μὰ τί τρέχει;

Παραφέντης. Εἶναι μιὰ ὥρα τώρα, ποῦ εἶδες τὸν κ. Ξύνδα.

Παλιάτσος. Κύριε, τὰ παραπετάσματα ἦσαν κλειστά.

Παραφέντης. Φθάνει, ἀρκετὰ εἶπαμε γι'

αὐτά. Ἐ λοιπὸν, ὁ κύριος Ξύνδας τώρα εἶναι...

Παλιάτσος (ζωηρῶς). Ὁ κ. Ξύνδας εἶναι τώρα....

Παραφέντης. Κουῖκ (Κάμνει ἓνα κίνημα μὲ τὸ χέρι του).

Παλιάτσος. Κουῖκ!

Παραφέντης. Ὁ Ξύνδας ἦτο—ἦτο—καταλαμβάνεις;—ἦτον ἓνας προδότης, ἓνας δόλιος φίλος. Καὶ ἐσὺ τὸν...

Παλιάτσος (ζωηρῶς). Κ' ἐγὼ τὸν...

Παραφέντης. Ἐφαρμάκωσες.

Παλιάτσος (τρομαγμένος). "Αχ! κύριε... "Ω! ἄχ, κύριε! "Ω! "Ω! ἄ! ἄ! κύριε!

Παραφέντης. Τὸν ἐφαρμάκωσες!

Παλιάτσος (ὁ ὁποῖος ἐκδηλοῖ μέγαν φόβον).

"Αἰ! "Αἰ!

Παραφέντης. Αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ τὸ φαρμάκι, νὰ καίῃ τὰ ἐντόσθιά του.

Παλιάτσος. "Αἰ!

Παραφέντης. Ὁ λάρυγγάς του τώρα βγάζει φωτιές.

Παλιάτσος. "Αἰ.

Παραφέντης. Ὁ λαίμος του εἶναι καμίνι.

Παλιάτσος. "Αἰ!

Παραφέντης. Ἀκόμη μιὰ στιγμὴ, καὶ ἡ φωτιὰ θὰ φανερωθῇ μέσα στὸ στομάχι του.

Παλιάτσος. "Α!

Παραφέντης. Πάει, απέθανε!

Παλιάτσος. "Αι! αι! αι! (Πέφτει κατὰ γῆς).

Παραφέντης. Μὰ τί ἔπαθες λοιπόν; Θαρρῶ πῶς δὲν εἶσαι καλά.

Παλιάτσος. "Α, κύριε! κύριε! κύριε! "Ελεος! κύριε! "Αι! αι! αι!

Παραφέντης. Βρὲ παλαιάνθρωπε, νὰ μὴν ἔφαγες τὰ δαμάσκηνα;

Παλιάτσος. "Ελεος, κύριε! Ὁ φίλος σας, κύριε, μὲ ἔδωκεν ἕνα μικρό, κύριε. "Αι! αι! αι!

Παραφέντης. Ἐὰν ἔφαγες ἕνα μόνον, καλά, θὰ σὲ δώσω ἀντιφάρμακῶ γιὰ ἕνα, γιὰ ἕνα μόνο. ἀκοῦς;

Παλιάτσος. Μάλιστα, κύριε, ἕνα... ἕνα μεγάλο, κύριε. Δῶστέ με ἀντιφάρμακο γιὰ δύο, κύριε. "Αι! αι! αι!

Παραφέντης. Πῶς, ἀχρεῖε, ἔφαγες δύο.

Παλιάτσος. Μάλιστα, κύριε. Ὁ φίλος σας μὲ ἔδωκε δύο... μὲ ὀλίγο ζουμί... Δῶστέ με γιὰ τρία, κύριε. αι! αι! αι!

Παραφέντης. Πῶς; Βρὲ κρεμανταλᾶ, ἔφαγες τρία;

Παλιάτσος. Μάλιστα κύριε... τὰ τρία πειδὲ μεγάλα, κύριε. "Αι! αι! αι!... ἀντιφάρμακο γιὰ τέσσερα, κύριε, γιὰ τέσσερα! αι! αι! αι!

Παραφέντης. "Α, ἰδοὺ τέλος πάντων ὁ ἀλιτήριος, ποῦ ὁμολογεῖ. "Εφαγε τὰ δαμάσκηνα. "Ε λοιπόν, τόσο τὸ καλύτερο! "Εχω τώρα ἀπόδειξιν τῆς τιμιότητός σου. Αὐτὰ τὰ φροῦτα εἶναι μαγικά καὶ ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς μου. θὰ διατηρήσουν τὴν κακὴ τους δύναμι. Ὅσο θὰ εἶσαι στὴν ὑπηρεσία μου, θὰ μένουν ἐκεῖ... εἰς τὴν συνείδησί σου. "Εχε τὸν νοῦν σου μόνον νὰ τὰ θυμᾶσαι κάθε πρωί, ὅταν σηκώνεσαι, διότι ἂν τὰ λησμονήσης μιὰ μοναχὰ ἡμέρα, θὰ ξαναποκτήσουν τὴν κακὴ τους δύναμι, καί...

Παλιάτσος. "Ω! εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ. Κάθε πρωί θὰ τὰ θυμοῦμαι. Ἦσαν τόσο καλά!

Παραφέντης (πρὸς τὸ δημόσιο). Ἴδοῦ, κύριοι, μία ἀλάνθαστη συνταγὴ γιὰ νὰ διατηρῆτε τοὺς ὑπηρέτας σας πιστοὺς. Ὅλη ἡ ὑπόθεσις κοστίζει τέσσερα γρόσια. Ἀποταθῆτε εἰς τὸν ζαχαροπλάστη ἐδῶ κοντά.

Ο ΔΩΡΟΣ ΚΑΙ Η ΔΩΡΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ήτον μιὰ φορὰ ἓνα παλάτι, κτισμένο μέσα εἰς ἓνα πυκνὸ δάσος, καὶ εἰς αὐτὸ ἐζούσε μιὰ γραῖα μάγισσα, ὀλομόναχη.

Τὴν ἡμέραν ἡ μάγισσα μετεμορφώνετο εἰς κουκουδάγια ἢ εἰς γάτα, τὴν δὲ νύκτα παρουσιάζετο μὲ τὴν ἀνθρωπίνην μορφή της. Ἄν κανεὶς νέος ἐπλησίαζε στὸ παλάτι, ἀπὸ ἓκατὸ βήματα μακριὰ ἀπελιθώνετο καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ κουνηθῆ, ἂν δὲν ἤρχετο ἡ μάγισσα νὰ τὸν γλυτώσῃ. Ἄν ὁμοίως ἦτο καμμία νέα, μετεμορφώνετο σὲ πουλὶ καὶ τότε ἡ μάγισσα τὴν ἔπαιρνε καὶ τὴν ἔβαζε σὲ κλουβί, τὸ ὁποῖον ἐκρεμοῦσεν εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ δωμάτια τοῦ παλατιοῦ της. Ἐπεὶ τὴν ἄρᾳ χρόνια ἐζούσε μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι καὶ κατόρθωσε νὰ ἔχῃ πουλιὰ ἐκτάκτου ὠραιότητος.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ δάσος ἐζούσε καὶ μιὰ ἔμμορφη νέα, ἡ ὁποία ὀνομάζετο Δώρα, καὶ ἓνα ὠραῖο παλληκάρι, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Δῶρος. Ὁ νέος καὶ ἡ νέα ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι καὶ ἐτοιμάζοντο διὰ τοὺς γά-

μους των. Μία ἡμέρα, ἐκεῖ, ποῦ ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὸ δάσος, λέγει ὁ νέος: «Πρόσεξε, μὴ πλησιάσῃς πολὺ εἰς τὸ παλάτι». Ἦτο ὠραία βραδεῖα. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐχρύσωναν ἀκόμη τὰ πράσινα φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ τρυγόνια ἐστέναζον θλιβερὰ μέσα στὰ δάση.

Ἐπροχώρησαν ἀρκετά. Ἐπειτα ἐκάθισαν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρο διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. Ἄρχισαν νὰ αἰσιθάνωνται κάποιαν λύπην καὶ δὲν ἤξευραν τὴν αἰτίαν. Ἐκύτταζαν γύρω των καὶ ἀποροῦσαν, ποῖον δρόμον νὰ πάρουν, διὰ νὰ φθάσουν ἐνωρίτερα στὴν κατοικία των.

Ὁ ἡλιος ἔδυσεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν λόφον. Ὁ Δῶρος ἐκύτταξε πίσω του καὶ ὅταν εἶδε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων τοὺς τοίχους τοῦ παλατιοῦ, ἐτρόμαξε. Ἡ Δώρα ἄρχισε νὰ τραγουδῆ:

Ἐνα ἔμμορφο πουλάκι
μὲ τὸν κόκκινο λαιμὸ
ἔψαλλε μέσα στὸ δάσος
ἔψαλλε ἄσμα θλιβερό,
ἔψαλλεν, ὦ δυστυχία! τσίου! τσίου!

Ὁ Δῶρος στρέφει καὶ βλέπει τὴν Δώραν μεταμορφωμένην εἰς ἀηδόνα, ἡ ὁποία ἐπανελάμβανε τὸ τσίου, τσίου! Ἦτο ἡ ἐπιδὸς τοῦ ἄσματος. Μία κουκουδάγια ἐπέταξε, τρεῖς φορές τριγύρω της καὶ ἐφώνησε κουκουβάου! κουκουβάου! κουκουβάου!

Ὁ Δῶρος ἀπελιθώθη· ἔμεινε ἀκίνητος σὰν πέτρα καὶ δὲν ἤμποροῦσε οὔτε νὰ κλαύσῃ, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε νὰ κινήσῃ τὸ χέρι του ἢ τὸ πόδι του. Ὁ ἡλιος ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα. Μαῦρο σκοτάδι ἐξηπλώθη εἰς τὴν γῆν. Ἡ κουκουδάγια ἐπέταξε ἐπάνω εἰς

ένα θάμνο, και ύστερα από ολίγην ώραν μιὰ γραῖτα μάγισσα, ἀσχημόμουρα, παρουσιάσθη. Ἦτο ἰσχνή και κιτρινοπράσινη. Εἶχε κόκκινα μεγάλα μάτια, και ἦ μύτη της ἔφθανε σχεδόν ὡς τὸ πηγούνη της.

Ἐμουρμούρισε κάτι τι πολὺ σιγά, ἄρπαξε τὸ ἀηδόνι και ἔφυγε. Ὁ Δῶρος εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται τὸ ἀηδόνι, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι, οὔτε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἐπὶ τέλους ἡ μάγισσα ἐπανῆλθε και ἐφώνησε μὲ φωνὴ βραχνή.

— Χαῖρε, Ζαχία; Ὅταν τὸ φῶς τῆς σελήνης φωτίσῃ τὴν γῆν, ἄφησε ἐλεύθερον τὸν αἰχμάλωτον, Ζαχία!

Ἀμέσως ὁ Δῶρος εὐρέθη ἐλεύθερος. Ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὴν μάγισσα και τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν δώσῃ πίσω τὴν Δώραν. Ἐκείνη ὁμῶς τὸν εἶπεν ὅτι, ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῇ και ἔφυγε. Παρεκάλεσεν ὁ Δῶρος, ἐκλαυσε, ἀλλὰ τοῦ κάκου! «Ἄλλοίμονον, ἔλεγε, τί θ' ἀπογίνω»;

Ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἄλλο χωριὸ και πολὺ καιρὸν ἔβασκε πρόβατα. Πολλὰς φορές περιεπλανήθη γύρω εἰς τὸ παλάτι, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ πολὺ! Τέλος μιὰν νύκτα ὄνειρεύθη, ὅτι ἤυρεν ἕνα κόκκινο λουλούδι, εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἕνα μεγάλο ὠραῖο μαργαριτάρι. Ὅνειρεύθη ὅτι ἔκοψε τὸ λουλούδι, ὅτι τὸ ἐκράτησεν εἰς τὸ χέρι, ὅτι ἐμβῆκε μὲ αὐτὸ μέσα εἰς τὸ παλάτι, ὅπου ὅτι και ἂν ἤγγιζε μὲ τὸ λουλούδι, ἀμέσως ἐξεμαγεύετο και ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ λουλούδι κατόρθωσε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν Δώραν.

Ὅταν ἐξύπνησε τὸ πρωί, ἄρχισε νὰ ζητῇ τὸ λουλούδι εἰς τὰ βουνά, τὰ λαγκάδια και τὰ δάση, και τὴν

ἐνάτην ἡμέραν ἤυρε τὸ κόκκινο λουλούδι, εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη σταγὼν δρόσου, ποῦ ὁμοίαζε σὰν ἕνα μεγάλο και ὠραῖο μαργαριτάρι.

Ἐκοψε λοιπὸν τὸ λουλούδι και ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ περιπατῶν νύκτα και ἡμέραν, ἕως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸ παλάτι. Ἄν και ἀπεῖχεν πενήντα μόνον βήματα ἀπὸ τὸ παλάτι, παρετήρησεν, ὅτι δὲν ἀπελιθώθη, ὅπως τὴν πρώτη φορά, ἐπροχώρησε και ἔφθασεν ἕως τὴν θύρα.

Ἠγγισε τὴν θύραν μὲ τὸ λουλούδι και αὐτὴ ἀμέσως ἀνοιξεν ὄλως διόλου. Ὁ Δῶρος ἐμβῆκεν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ἄπειρα πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν γλυκά. Τέλος ἔφθασεν εἰς μιὰν αἴθουσαν, ὅπου ἡ μάγισσα κατεγίνετο νὰ θρέψῃ ἑπτακόσια πουλιὰ, ποῦ ἦταν μέσα σὲ ἑπτακόσια κλουδιά.

Ὅταν ἡ μάγισσα εἶδε τὸν Δῶρον, ἐθύμωσε τρομερά, ἔβγαλε ἀγρίας φωνάς, και ἄρχισε νὰ τὸν ραντίζῃ μὲ φαρμάκι και χολήν.

Ὁ Δῶρος ὀπισθοχωροῦσε και ἐπλησίαζε πρὸς τὰ κλουδιά, ἀλλ' ἀλλοίμονον! Τὰ κλουδιά ἦσαν τόσον πολλὰ, ὑπῆρχον ἐκεῖ τόσον πολλὰ ἀηδόνια, ὥστε πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ εὔρῃ τὴν Δώραν; Ἐνῶ ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ, βλέπει ὅτι ἡ μάγισσα κατέδασεν ἕνα κλουδί και ἐζητοῦσε νὰ φύγῃ. Ἐτρεξε πρὸς αὐτὴν, ἤγγισε μὲ τὸ λουλούδι τὸ κλουδί καθὼς και τὴν μάγισσα, τῆς ὁποίας τοιουτοτρόπως ἀφηρέθη ὀλη ἡ μαγικὴ δύναμις, και βλέπει ἐμπρὸς του τὴν Δώραν, ἡ ὁποία ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Κατόπιν ήγγισεν όλα τὰ ἄλλα πουλιὰ μὲ τὸ λου-
λούδι του, καὶ ἀμέσως όλα μετεμορφώθησαν εἰς ὠ-
ραιστάτας νεάνιδας. Ἐπήρην ἔπειτα τὴν Δώραν καὶ
τὴν ἔφεραν εἰς τὸν οἶκόν του, ἔπου ἔζησαν οἱ δύο μα-
ζὺ πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένοι. — αὐτοὶ καλὰ καὶ
ἡμεῖς καλύτερα.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΞΕΔΟΣΗ
Ι. Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

SISMANOGLIO
MEGARON

ΚΟΚΚΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἄγιθρος τόχους 3

Όνομα

Διεύθυνσις